

1

Тепер

Четвертий коктейль тоді видавався прекрасною ідеєю. Так само як і підстригти чубчик. Але тепер, коли я ніяк не можу відімкнути дверей власної квартири, гадаю, пошкодую про той останній апероль завтра вранці. Так само як і про чубчик. Коли я сьогодні прийшла на стрижку та всілася в крісло до Джун, вона попередила, що чубчик після розставання — майже завжди нікудишній варіант. Але ж це не Джун збиралася ввечері на заручини подруги й раптом залишилася без пари. Чубчик, без сумнівів.

Не те щоб я все ще кохала свого колишнього, ні. І ніколи не кохала. Себастьян трохи сноб. Перспективний корпоративний юрист, він не протримався б і години на вечірці Шанталь без того, щоб не взяти на кпини вибір її улюбленого напою, посилаючись на прочитану в «Нью-Йорк таймс» претензійну статтю, згідно з якою апероль уже не в тренді. Він би демонстративно вдавав, що вивчає винну карту, діставав би бармена дошкульними запитаннями про теруар і кислотність, утім, незалежно від отриманих відповідей, обрав би келих найдорожчого червоного. Насправді в нього немає виняткового смаку чи глибоких знань — у вині він геть не розбирається. Він просто купує що дорожче, аби тільки мати вигляд знавця.

Ми із Себастьяном були разом сім місяців, які падали цим стосункам статус найтриваліших у моєму житті. Зрештою, він сказав, що насправді не знає, хто я така. І мав слушність.

Хлопці, з якими я зустрічалася до Себастьяна, любили добре провести час і, здавалося, були не проти просто тусити разом. Однак до моменту знайомства з ним я вже зрозуміла, що якщо хочу бути серйозною дорослою, то мушу знайти когось для серйозних стосунків. Себастьян для цього годився ідеально. Він привабливий, начитаний, успішний і, попри деяку зарозумілість, може поговорити з будь-ким майже про будь-що. Але багато чого особистого мені не вдавалося з ним розділити. Я давно навчилася стримуватись і не випалювати всього, що спадає на гадку. Я була впевнена, що дуже старалася дати нашим стосункам реальний шанс, проте врешті-решт Себастьян розпізнав мою байдужість. І мав рацію. Мені було начхати на нього. Мені було начхати на них усіх.

Окрім одного.

Але це вже давно в минулому.

Тому я люблю проводити час із чоловіками й ціную секс як рятівну мотузку, завдяки якій мені вдається втекти від власних думок. Мені подобається смішити чоловіків, мені подобається бути з кимось, і я не проти дати вібратору охолонути, однак я не прив'язуюсь і не заглиблююсь.

Я все ще морочусь із ключем — *серйозно, щось не так із замком?* — аж раптом мій телефон дзижчить у сумочці. Дивно. Ніхто не дзвонить мені так пізно. Власне, мені взагалі ніхто не дзвонить, окрім Шанталь і батьків. Але Шанталь ще на вечірці, а батьки поїхали до Праги, і нині там ніч. Дзижчання припиняється, щойно я відчиняю двері й потрапляю у свою маленьку однокімнатну квартиру. Кидаю погляд у дзеркало біля входу й бачу, що помада майже розмазалася, а от чубчик має феноменальний вигляд. *З'їла, Джун?*

Я починаю розстібати золоті ремінці сандалій, темне пасмо волосся падає на обличчя, коли хтось знову дзвонить. Дістаю телефон із сумочки й, напівроззута, прямую до дивана, похму-ро зауважуючи, що на екрані світиться «Невідомий».

Мабуть, помилилися номером.

— Алло? — кажу я, нахилиючись, щоб зняти другу сандалію.

— Це Персі?

Я підводжуся так різко, що мушу вхопитися за бильце дивана, щоб утриматися на ногах. *Персі*. Цим ім'ям мене більше ніхто не називає. Тепер я майже для всіх Персефона. Іноді Пі. Але ніколи не Персі. Я не була Персі вже багато років.

— Привіт... Персі?

Голос глибокий і м'який. Я не чула його вже з десяток років, але він такий рідний, що мені раптом знову тринадцять, я з голови до ніг наквещала на себе сонцезахисного крему з SPF 45 і читаю книжки в м'яких обкладинках, розтягнувшись на причалі. Мені знову шістнадцять, і я здираю із себе одяг, щоби стрибнути в озеро, гола й спітніла після зміни в «Таверні». Мені сімнадцять, і я лежу на ліжку Сема в мокрому купальнику та спостерігаю, як він довгими пальцями гортає підручник з анатомії, сидячи біля моїх ніг. Кров аж шумить у голові, шалений стукіт серця розриває барабанні перетинки. Дихання перехоплює, м'язи живота судомить, тому я сідаю.

— Так, — кажу й чую довгий видих полетшення.

— Це Чарлі.

Чарлі.

Не Сем.

Чарлі. Не той брат.

— Чарльз Флорек, — уточнює він і починає пояснювати, як розшукав мій номер: щось про друга одного друга й зв'язки в журналі, де я працюю, але я майже не слухаю.

— Чарлі? — перебиваю я.

Мій голос звучить пронизливо й напружено, у ньому одна частина аперолою та дві частини шоку. А може, усі частини — тотальне розчарування. Тому що це не Семів голос.

Звісно ж, не його.

— Знаю, знаю. Давно не чулися. Боже, я навіть не знаю, як давно, — каже він ніби вибачливо.

Але я знаю. Я точно знаю, скільки часу минуло. Я рахую.

Минуло дванадцять років відтоді, як я востаннє бачила Чарлі. Дванадцять років із тих жахливих вихідних на День подяки, коли все між мною та Семом розвалилося. Коли я все зруйнувала.

Колись я рахувала дні до наших із батьками поїздок до котеджу, адже знову побачила б Сема. А нині він — болісний спогад, який я ховаю глибоко всередині.

Я свідома й того, що прожила без Сема більше років, ніж пробула з ним. На сьомий День подяки відтоді, як ми припинили спілкуватися, у мене сталася панічна атака, перша за довгі роки, і я залила в себе півтори пляшки рожевого вина. Це була справжня віха: тепер я офіційно прожила без нього більше років, ніж ми провели разом на озері. Я потворно й несамовито ридала на кахляній підлозі ванної, поки не відключилася. Наступного дня Шанталь принесла жирнющого стритфуду, а потім притримувала моє волосся, доки мене нудило, а слюзи заливали обличчя, — тоді-то я й розповіла їй усе.

— Минула ціла вічність, — кажу Чарлі.

— Знаю. І вибач, що дзвоню так пізно, — мовить він.

Голос у нього точно як у Сема. Від цього стає боляче, ніби в горлі застряг шматок тіста. Пам'ятаю, у чотирнадцять по телефону його було майже неможливо відрізнити від Чарлі. Пам'ятаю, як того літа помітила в Семі й багато іншого.

— Слухай, Перс. Я дзвоню з новинами, — каже він, використовуючи ім'я, яким називав мене раніше, але тон у нього набагато серйозніший, ніж у Чарлі, якого я колись знала. Я чую, як він голосно вдихає через ніс. — Мама померла кілька днів тому, і я... ну, я подумав, що ти захочеш це знати.

Його слова обрушуються на мене, мов цунамі, і я намагаюся їх усвідомити. Сью померла? *Сью ж була молодою.*

Я видушую із себе лише хрипке «Що?».

Чарлі відповідає зовсім виснаженим голосом:

— Так. Вона боролася кілька років. Ми, звісно, спустошені, але вона втомилася хворіти, розумієш?

І вже вкотре в мене враження, що хтось украв сценарій мого життя й усе переписав неправильно. Здається неможливим,

що Сью була хвора. Сью, з її широкою усмішкою, джинсовими кльопшами й білявим хвостиком. Сью, яка готувала найкращі пироги¹ у світі. Сью, яка ставилася до мене як до доньки. Сью, яку я мріяла одного дня мати за свекруху. Сью роками хворіла, а я про це не знала. А мала б знати. Мала б бути поруч.

— Мені дуже, дуже шкода, — починаю. — Я... Гадки не маю, що сказати. Твоя мама була... вона була...

У моєму голосі паніка, я це чую.

Тримай себе в руках, кажу собі. Ти давно втратила права на Сью. Тобі не можна зараз розклеюватись.

Я думаю про те, як Сью сама виховувала двох дітей, керуючи «Таверною», згадую нашу першу зустріч, коли вона прийшла до котеджу, щоб запевнити моїх набагато старших батьків, що Сем — хороший хлопчик і що вона за нами наглядатиме. Пам'ятаю, як вона вчила мене нести три тарілки одночасно та як радила ніколи не терпіти лайна від жодного хлопця, включно з її власними синами.

— Вона була... всім, — кажу я. — Вона була такою хорошою матір'ю.

— Це точно. І я знаю, що вона багато значила для тебе в дитинстві. Тому й телефоную, — невпевнено відповідає Чарлі. — Похорон у неділю. Знаю, минуло стільки років, але, думаю, тобі варто тут бути. Приїдеш?

«*Стільки років?*» Двадцять. Минуло дванадцять років відтоді, як я поїхала на північ, до місця, що було мені рідніше за будь-яке інше. Двадцять років відтоді, як я пірнула в озеро з головою. Двадцять років відтоді, як моє життя пішло шкереберть. Двадцять років відтоді, як я востаннє бачила Сема.

Втім, можлива лише одна відповідь.

— Звісно, що так.

¹ Маються на увазі польські рієтогу, аналог українських вареників, популярні в Канаді під цією назвою. — *Тут і далі прим. пер.*

2

Літо, сімнадцять років тому

Не думаю, що, купляючи котедаж, батьки знали про двох підлітків по сусідству. Мама з татом хотіли дати мені можливість утекти з міста, відпочити від ровесників, тож хлопці Флореки, які тинялися без нагляду довгими днями й вечорами, мабуть, були для них такою ж великою несподіванкою, як і для мене.

Кілька дітей у моєму класі мали літні будинки, але всі вони були в Маскоці, за кілька годин їзди на північ від міста, де маєтки, вишикувані вздовж скелястого узбережжя, навряд чи можна було назвати котедажами. Тато навідріз відмовився розглядати Маскоку. Він сказав, що, купивши котедаж там, ми з таким самим успіхом можемо залишатися на літо в Торонто: це заблизько до міста й там забагато торонтців. Тож вони з мамою зосередили пошуки на містечках далі на північний схід, які тато вважав то надто міськими, то надто дорогими, забираючись ще далі, аж поки врешті-решт вони не зупинилися на Барріс-Бей — тихому робітничому селищі, що влітку перетворювалося на галасливе туристичне містечко, по тротуарах якого власники літніх будиночків та європейські туристи прямували на кемпінг або в похід Алгонкінським парком.

— Тобі там сподобається, мала, — пообіцяв тато. — Це справжнє котедажне містечко.

Це я потім із петерпінням чекатиму чотиригодинної поїздки від нашого будинку в тюдорівському стилі в центрі Торонто до озера, але та перша подорож здавалася нескінченною. Цілі цивілізації виникли й занепали, поки ми нарешті не проїхали знака «Ласкаво просимо до Барріс-Бей»: тато та я у вантажівці, а мама позаду нас у «лексусі». На відміну від маминої машини, вантажівка не мала ані пристойної аудіосистеми, ані кондиціонера, тож я мусила слухати монотонне гудіння радіо «Сі-бі-сі», тоді як мої ляжки прилинали до дерматинового сидіння, а чубчик — до спітнілого чола.

Майже всі дівчата в моєму сьомому класі почали носити чубчик, як у Делайли Мейсон, хоча пасував він не всім. Делайла була найпопулярнішою дівчинкою в класі, і я вважала себе щасливицею, бо входила до кола її найближчих друзів. Принаймні я так думала до інциденту з ночівлею. Її чубчик лежав акуратною рудою завісою на лобі, натомість мій кидав виклик і гравітації, і засобам для укладки, збивався в кубла та стирчав вихорами, через що я мала вигляд незграбної тринадцятирічної дівчинки, якою, власне, і була, а не тасмничої темноокої брюнетки, якою хотіла бути. Моє волосся — ні пряме, ні кучеряве, — здавалося, змінювало характер залежно від передбачуваної кількості факторів, починаючи від дня тижня й погоди та закінчуючи тим, як я спала напередодні. І хоча я робила все можливе, щоб подобатися іншим, моє волосся відмовлялося слухатись.

Серед чагарників на західному березі озера Каманіскег звивалася Бер-Рок-лейн: вузька ґрунтова дорога, що відповідала своїй назві². Доріжка, на яку завернув тато, так заросла, що гілки дряпали борти маленької вантажівки.

— Чуєш, який запах, мала? — спитав тато, опустивши вікно, поки ми тряслись у машині.

Ми разом глибоко вдихнули, і землистий та цілющий аромат старої опалої хвої наповнив мої ніздрі.

² Bare Rock Lane — дослівно «провулок Голих Скель».